

Statskassen have taget 4—5 Mill. Kr., som man kunde lægge hen og sige: Dette er en Fond, og saa ansætte de dertil hørende Embedsmænd til at bestyre denne Fond. Det var en Operation, som der ikke var det mindste i Vejen for at gøre, naar man havde Lyst til det. — Nogen Nytte deraf er der aldeles ikke, ærede Medlemmer tænkte maaske ikke derover i Fjor, men i og for sig er der ikke den fjerneste Tvivl om, at det gavner hverken Statsbrandforsikringen eller Staten eller nogen som helst paa Jorden. Men man gjorde det nu. For at skaffe Penge dertil gjorde man denne Operation, som man satte ind paa samme Lov uden nogen som helst Nødvendighed for at knytte disse to Operationer sammen. Man ophævede altsaa Reserve-Pensionsfonden paa den Maade, at man i Loven fastslog, at den Fond, som var der, de Penge, som laa i Reservepensionsfonden, enten det nu var i Kontanter, i Obligationer eller i Gældsbeviser, som Statskassen havde udstedt, disse 9 Mill. Kr. skulde gaa ind i Statskassen, og til Gengæld derfor skulde saa Statskassen paatage sig de Byrder, Reserve-Pensionsfonden havde at udrede. Denne Transaktion er jo meget klar. Den gaar paa den ene Side ud paa, at Statskassen tager Byrden paa sig, og paa den anden Side paa, at den til Gengæld derfor faar de Penge, som ligge. Dermed synes jeg oprigtigt talt, at det havde været i Orden, og at man ikke havde behøvet at gøre det allermindste mere. Men nu sker der altsaa det, at den højtærede Finansminister mener, at efter at dette er vedtaget, er det nødvendigt at komme med det Forslag, som nu er forelagt i Aar, og som hedder: „Forslag til Lov om Konvertering af en Del af Statsgælden“. Dette Lovforslag har en § 1, hvori det altsaa bestemmes, at den Statsgæld, som Statskassen tidligere havde til Pensionsfonden, nu skal forrentes med $3\frac{1}{2}$ pCt. i Stedet for som tidligere med 5 pCt. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører for Mindretallet (P. G. C. Jensen) i, at noget mere uhyrligt er det ikke muligt at tænke sig. For mig er denne Paragraf i det her foreliggende Forslag det rene, glade Vanvid. Der var i Reserve-Pensionsfonden en Fordring paa Statskassen; der kunde lige saa gerne have ligget Statsobligationer for det samme Beløb, der kunde have ligget Obligationer paa $3\frac{1}{2}$ pCt., der kunde være gaaede ind i Statskassen, saa havde Statskassen ejet sine Obligationer, det var en ren og klar Sag, og mere var der ikke at

sige om det. Nu gaar altsaa den Fordring, som Pensionsfonden havde paa Statskassen, ind i denne, og derved udslettes den Gæld, som Statskassen havde til Pensionsfonden, derom kan der ikke være den fjerneste Tvivl. Og naar denne Gæld udslettes, er den ikke mere, der kan ikke være Tale om, hvor megen Rente der skal svares deraf, thi naar der ingen Gæld er, er der heller ingen Rente at svare, det synes at være ret indlysende. Jeg hørte nu, at den højtærede Minister sagde, at man maatte jo dog vel huske paa, at det var en ren Doktrin, at naar man selv kom til at eje sin Gæld, bestod Gælden ikke mere. Jeg gad dog vide, om den højtærede Minister i sit private Liv har den samme Opfattelse. Hvis virkelig den højtærede Finansminister har skyldt en anden Mand nogle Penge, og denne anden Mand eftergiver ham Gælden, eller den højtærede Minister paa anden Maade faar Pengene tilbage, saa vil jeg dog nok spørge den højtærede Finansminister, hvad han mener med, at han endnu har en Gæld. Det var en behagelig Doktrin for de andre, hvis man vedblivende skyldte en Mand Penge, selv om man havde betalt Gælden. Men her er Gælden i Virkeligheden udslettet, derved at det er blevet bestemt i Loven, at nu gaar Reserve-Pensionsfondens Indhold ind i Statskassen; saa er der ingen Gæld, og man kan ikke mere sige, at for Fremtiden skal man i Stedet for 5 pCt. svare $3\frac{1}{2}$ pCt. af Gælden, det er umuligt. Hvis man tager et ganske nærliggende Forhold, at en Mand skylder en anden Mand 1,000 Kr., og denne anden Mand kommer og siger: Jeg foreslaar, at denne Gæld udslettes, men til Gengæld betaler De for mig det, jeg ellers skal betale i Præmie for en Livsforsikringspolice eller noget, der akkurat vilde svare dertil, vilde man saa bagefter sige, at Manden alligevel skyldte Pengene til den, hvis Livsforsikringspolice han betaler for? Vilde han i sine Bøger for Fremtiden opføre denne Gæld med en Rente af $3\frac{1}{2}$ eller 5 pCt., eller hvad det skulde være? Nej, oprigtigt talt, han vilde aldeles ikke opføre nogen Gæld. — Nu siger den højtærede Finansminister: Det kan jeg ikke gøre, jeg har ingen Hjemmel i Lovgivningen for at udslette en tidligere Statsgæld til Reserve-Pensionsfonden. Jo, det har virkelig den højtærede Minister i høj Grad, nemlig gennem den Lov, som bestemmer, at den Fordring, som Reserve-Pensionsfonden havde paa Statskassen, er udslettet; naar den er udslettet, kan man ikke mere opføre nogen Rente